

S senco do večera

Maja
Razboršek

PRESTREŽENA
SVETLOBA

presejana skozi sito
ali samo skozi prste

od nje so zlate roke
je ozarjen obraz

in vendar ne vem
če je dobra
ta prestrežena svetloba
kajti rane gali
in solze razkriva

materinska
in neskončno bolj blagodejna
je senca

SENCE NIKOLI
NISO SAMO SIVE

dan potuje s senco do večera:
brez števila odtenkov
razpoloženj

in sence niso nikoli samo sive
in svetlobe niso nikoli samo tople

in ljubezni
ljubezni so vedno kalejdoscopi

ODTUJENA sprva sem želela
da bi mi verjeli
zato sem povzdigovala glas
besede odbirala kot semena
take ki bi zagotovo vzkile

sprva sem želela
da bi mi verjeli –
danes mi je vseeno

MAŠKARADA včasih z brezbriznostjo
drugič z bledico
popudram obraz
in se namaškaram
z lažjo in samoprevaro
tako temeljito
da se še sama ne prepoznam

pod masko si tipam obraz
hladen in pomračen
hvaležna
da lahko neprizadeto zrem
skozi ozke reže

tako lahko bežim
ne da bi kamorkoli odšla

TESNOBA lajež samotnega psa
nekje daleč
menda še dlje v noči
kot zmore zahrepeneti srce
lajež davno mrtvega psa

ugasnila sem svetilko
da bi ne pisala
da bi se ne ranila
nocoj ne zmorem
potovati po papirju

obse prižmem drobno bitje
ki mi zaupa in me potrebuje
pa mi je lažje
pa mi je huje

KRIVDA

takrat
ko se je rodil
sem bila nekje drugje
zapredena v pregloboki spanec
da bi mu lahko pomagala
ko je bil najprej mrtev
in šele nato živ
zato mi je
še toliko bolj hladno
in ostro nabrušeno rezilo krivde
ko me pokliče
mama

brez števila pesmi sem rodila –
njega
njega nisem mogla